

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers . . . . € 0.20
Jaarabonnement . . . . € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

De hoogste rijkdom is de goddelijke gemeenschap

DE wil van God is, dat alle mensen gelukkig op aarde zijn. Hij vraagt hun niet anders; maar de mensen kunnen pas werkelijk gelukkig worden, als zij de wegen van de Almachtige bewandelen. Het menselijk lichaam is zo gemaakt dat het zich alleen in een reëel welzijn en welvaart kan bevinden als het legaal leeft, namelijk volgens de wet van God. Deze wet onderricht ons het goede te doen, weldaden en alleen weldaden, goede en mooie gedachten, woorden en daden rondom ons te verspreiden; wij leven dan legaal.

Als ons lichaam nu legaal is, bewijst het ons alle diensten die wij ervan verwachten, en het is voor ons een wonderbaarlijke dienaar. Daarentegen, als wij niet legaal leven, lijdt ons organisme er weldra onder. Het begint ons pijn te doen. Pijnen en stoornissen uiten zich. Terwijl als wij de Eeuwige eerbiedigen en Hem de eerste plaats geven in ons hart, door Zijn wegen en Zijn raadgevingen te volgen, dan kan de macht van Zijn geest te allen tijde en in alle omstandigheden over ons handelen.

Welnu de geest van God is voor ons de belangrijkste van de drie kringlopen die onontbeerlijk zijn voor de duurzaamheid van ons leven. Maar als wij het gezelschap ervan niet wensen, zullen we ervan beroofd worden. De geest van God komt ons niet lastig vallen en ons verplichten onder zijn werking te zijn. Het is een geest van liefde en vrijheid die de gedachte van iedereen respecteert. Niemand is verplicht de gedragslijn uitgestippeld door de Allerhoogste te volgen. Wat het bewijst is, dat de mensen tegenwoordig heel andere wegen bewandelen, ze hebben aan zichzelf een hoop dogma's gegeven. Zij hebben veel gestudeerd, maar hun wijsheid is dwaasheid, waarvan het resultaat zich in pijnen en dood uit, namelijk in een complete ontgoocheling. Inderdaad zoals het hoger getoond is, is het organisme van de mens gemaakt om te leven volgens de goddelijke principes.

De wegen van God zijn wonderbaarlijk. God schiep de eerste mens, opdat hij gelukkig op aarde zou zijn. Maar Adam eerde de Eeuwige, zijn Schepper en Wel-doener, niet. Eva, zijn metgezellin, liet zich verleiden door de tegenstrever, en Adam luisterde eerder naar haar dan naar de Allerhoogste. Dat bracht de veroordeling, de pijnen en de dood als automatisch resultaat van de overtreding van de goddelijke wet. Het is eenvoudig en logisch. Adam had zijn leven voor Eva

kunnen geven en haar zo redden van het ongeluk. In plaats daarvan sloeg hij zelf ook die weg in, samen met haar in de onwettigheid. Daarmee zijn de veroordeling en de vernietiging over hem gekomen en over al zijn afstammelingen. Deze veroordeling is dus helemaal niet een onherroepelijk gevolg van een straf die de Eeuwige uitgesproken zou hebben. Ze vloeit eenvoudigweg voort uit een illegaal gedrag dat tot onheil leidt, volgens de onveranderlijke wet van de gelijkwaardigheden.

De wegen en de gedachten van de Eeuwige zijn voor ons elementen van leven en geluk. Als wij ze volgen en als wij deze lessen naleven, zal het resultaat een zegen en een vreugde voor ons hart zijn, en tevredenheid voor onze geest. Wij hebben er een voorbeeld van in de geschiedenis van David, koning van Israël. Men heeft hem grote eerbetuigingen bewezen en allerlei vleierende onderscheidingen gegeven, die voor de mensen grote redenen tot vreugde en voldoening zijn. Desondanks bevestigde David: "Een dag in de voorhoven van de Allerhoogste is beter dan duizend elders." Dat betekende dat gemeenschap met God verkieselijker was voor hem boven alle rijkdommen en eerbetuigingen.

Zo is het namelijk wanneer de geest van God zijn machtige werking kan doen in ons hart; wij zijn dan vol vreugde en geluk, wij hebben in onze ziel de zegenrijke bron van het leven. Maar opdat de geest van God ons kan raken, moeten we de goddelijke principes volgen.

De wet van God nodigt ons uit de naaste te beminnen. De Heer Jezus toonde het in de gelijkenis van de goede Samaritaan; daarin wordt gesproken over een man gewond door rovers en badend in zijn bloed. Een religieus mens, een priester, komt daarlangs en ziet de arme ongelukkige. Hij gaat voorbij zonder zich om die man te bekommeren. Een leviet komt daarna en besteedt ook geen aandacht aan de gewonde. Tenslotte komt een Samaritaan, een door de Joden en religieuze mensen geminachte man. Hij heeft medelijden met de ongelukkige en verzorgt zijn wonden.

Deze parabool toont ons, hoe onze naaste voor ons moet zijn, hoe hem te verzorgen en ons tot zijn voordeel in te zetten. Het is de taak die op ons neerkomt tegenover onze gelijke, namelijk de gehele mensheid. Onze geliefde Verlosser kwam op aarde om deze parabool na te leven. Hij is de Samaritaan bij uitstek die

medelijden krijgt met de arme mensen, hen verzorgt, hen op zijn paard zet, hen naar het hotel leidt en voor hen betaalt.

Dat is een wonderbaarlijk gedrag dat wij verschuldigd zijn op onze beurt te volgen. Vroeger, als egoïsten, dachten we dat Hij, als wij de wil van God volbrachten, ons zou belonen op een speciale manier en ons met bijzondere gunsten zou omringen. Wij kenden niet de wet van gelijkwaardigheden, die automatisch functioneert. Het goede dat wij doen is namelijk een zaadje, dat als oogst het goede tot ons voordeel voortbrengt, en het kwade dat wij doen, brengt anderzijds het kwade voort dat over ons terugkomt, volgens de principes van de wettigheid en de onwettigheid.

Deze twee zaken liggen dus voor ons: als wij het goede zaaien, zullen we het goede, de zegen oogsten; als wij het kwade zaaien, zullen we het kwade, de vloek oogsten. Het goede dat wij kunnen oogsten, is een karakter in overeenstemming met de principes van Gods Rijk, een karakter dat zich aanpast aan de wegen van de Eeuwige. Dat stelt ons in staat de sfeer van de goddelijke genade te verwezenlijken, dat wil zeggen het geluk en de vreugde die het hart verfrissen en ontspannen en het leven onderhouden.

De mensen denken dat rijkdommen opstapelen geluk en gelukzaligheid voortbrengt, en hun een kracht verschaft waarop zij kunnen steunen. In werkelijkheid kunnen rijkdommen wel een zekere ogenblikkelijke voldoening geven, maar ze hebben geen enkele macht om de mens te behoeden tegen verdriet, pijnen, ziekte en dood, want die zijn de gelijkwaardigheid van het leven buiten de wet. Rijkdommen vergaren is tegen de wet. De goddelijke wet is een altruïstische wet van circulatie, en niet van stagnatie. Circulatie schenkt leven, stagnatie is een principe van de dood.

De wegen van God zijn wonderbaarlijk, maar natuurlijk niet voor een egoïst die een egoïst wil blijven, die zijn eigen weg wil vervolgen en die niet luistert naar de lessen van de Heer. Vanaf dat ogenblik zou men zelfs tevergeefs het hele goddelijke programma op een theoretische manier kunnen kennen, als men zichzelf verder wil beminnen boven alle andere dingen, kan men niet veranderen. Men blijft dezelfde onwettige persoon, die noodzakelijkerwijze zo en ondanks alles naar de vernietiging gaat. De goddelijke wet laat ons namelijk begrijpen, dat men zich pas werkelijk goed kan doen, via de naaste. Het goede dat wij anderen doen, komt als zegen op ons terug. Onze geliefde Verlosser laat ons de weg zien die wij moeten volgen. Hij zegt ons: "U bemint mij, als u zich aan mijn geboden houdt. Mijn geboden zijn niet moeilijk." En wat is het

En het briesje fluistert in mijn oor...

IK ben op een mooie, zonnige zondag, enige tijd voor de tweede wereldoorlog, geboren in een stad op de Lünenburgse Heide. Naast het metselaarsbedrijf, dat zij leidden, hadden mijn ouders een klein stukje land, dat ze met liefde onderhielden.

Toen ik leerde lopen, vond ik het heerlijk ongemerkt naar de schuur te sluipen om te spelen met de kleine katjes en de aanbiddelijke jonge geitjes! Maar het allerleukste vond ik het om met mijn moeder de tuin in te gaan en met haar te zaaien en te planten. In die tijd wilde ik tuinierster worden...

De trein ging vlak langs ons huis en ik hield er zó van als hij floot! Het riep beelden bij mij op van verre reizen, nieuwe horizons, betoverende eilanden met palmen langs een prachtige blauwe zee! Ik had het idee, dat mijn bezigheden het mij op een dag mogelijk

zouden maken om die prachtige aarde te bezoeken! Op een morgen, toen ik alleen thuis was, ging ik dan ook, toen de trein begon te fluiten, op zolder een koffer zoeken die ik vulde met pas gestreken kleren, in de illusie dat ik ook echt zou vertrekken! Natuurlijk vond mamma mijn idee niet zo geweldig...

Mijn ouders maakten zich zorgen om mijn gezondheid, want ik at niet met graagte, hoewel er heerlijke worstjes, verse ham, en spek van een varken, op tafel stonden, dat we ieder jaar grootbrachten. Voor school had ik niet meer belangstelling dan voor eten, hoewel mijn vader dikwijls zei: "Er is ook niets met je te beginnen!"

Mijn oudste broer was gestorven, toen hij nog heel klein was en dat bezorgde ons veel verdriet. Daarna brak de oorlog uit met zijn verschrikkelijke nasleep van scheiden, lijden, en sterven. Mijn twee andere broers werden gemobiliseerd en moesten naar het Russische front. Wat een hevige verdriet! Weinig later

hoorden we, dat ze in krijgsgevangenschap waren gestorven. Opnieuw een verschrikkelijk verdriet, dat mijn vader onderdompelde in een enorme neerslachtigheid, want hij had er spijt van, dat hij ze zo streng had opgevoed.

Pappa was metselaar en in zijn kleine onderneming moest hij toen werken met veel Franse, Belgische en Poolse gevangenen. Ze woonden in een militair kamp, bezig met de bouw van grote kazernes.

Gedurende de oorlog van 1914 was mijn vader krijgsgevangen in Frankrijk en nogal slecht behandeld, want hij had geprobeerd te ontsnappen door de Rijn over te steken. Het was in de buurt van Parijs en hij moest overnachten in een kelder, waar zijn baas hem opsloot en meer dan armzalig te eten gaf. Toch had dat hem niet verbitterd, maar hij had zichzelf beloofd: "Als het mij overkomt dat ik ooit gevangenen onder mijn bevel krijgt, ga ik die beter behandelen. Ik heb hier

genoeg geleden onder die vernedering. En we zijn toch uiteindelijk allemaal broeders en niemand vraagt erom oorlog te voeren, om als een ellendeling naar een ander land gestuurd te worden."

Ieder zaterdag nodigde hij dan ook enige gevangenen uit op onze boerderij om van het gezinsleven te genieten. Sommigen hielpen hem op zaterdag een handje op het land, maar op zondag was het feest met een goed maal en interessante gesprekken. Ze voelden zich familie ondanks de verschillende nationaliteiten.

Op een dag, toen een jonge Franse krijgsgevangene bij ons was, vertelde mijn vader hem over de slechte herinneringen die hij had aan zijn krijgsgevangenschap in Parijs, en legde hem uit waar die kleine boerderij zich bevond. O verbijstering... Dat was bij de ouders van deze jongeman, die toen natuurlijk nog niet geboren was, maar die wel bedroefd werd bij deze onthulling. Hij vond

gebod van de Heer? Het is: "Bemin elkaar." Welnu, als men iemand bemint, tracht men vanzelfsprekend voor zijn bestwil te bestaan.

Onze geliefde Verlosser leefde voor het bestwil van de mensheid op een zo diepe, zo nobele en zo grootmoedige manier, dat hij zover ging zijn leven te geven om haar te redden. Hij gaf tijdens zijn aardse opdracht een wonderbaarlijke illustratie van wat zijn verlossingswerk op de gehele aarde zal manifesteren. Hij verlichtte het lot van de zieken en genas hen, troostte de armen en de bedroefden. Hij wekte zelfs de doden op om te tonen wat in het groot zal gebeuren tijdens het herstel van alle dingen. Op dat moment zullen al degenen die in de graven liggen zijn stem horen en uit het oord der vergetelheid komen.

Onze geliefde Verlosser werd voor alle mensen de Bewerker van een eeuwig heil, de Bron van het leven en de zegen, omdat hij de goddelijke wet volbracht tot in haar zuiverste en verhevenste wezen door het offer van zijn leven. Hij sloot bij zich een schare mensen aan die, tijdens de hele tijd van het evangelische tijdperk, hem volgden in hetzelfde programma om de redding tot stand te brengen van de lijdende en stervende mensheid, nadat zij zelf eerst vrijgekocht werden door de macht van zijn verlossende bloed.

De oproep en de vorming van deze kleine kudde, zoals de Schrift het vermeldt, van deze kleine trouwe, mysterieuze en verborgen kerk, die niets van doen heeft met de kerken van de huidige christenheid, komen tot hun einde. Daarom beginnen de grootse effecten van dat werk van offer en redding zich al te manifesteren. De oproep weerklinkt nu te midden van alle mensen en voor ieder in het bijzonder: "De dag van verlossing is gekomen. Kies voor het leven, opdat je leeft. Waarom zou je willen sterven? De deuren van het leven staan open voor jou."

Om door deze eeuwige deuren binnen te komen, zijn er natuurlijk voorwaarden die vervuld moeten worden. Het is juist het veranderen van karakter, dat de egoïstische en onwettige mens moet veranderen in een altruïstisch wezen, dat de goddelijke wet met heel zijn hart naleeft en die er het leven en het heil van oogst. Het komt er dus op aan voor het beste van zijn omgeving te willen leven. Maar wat een moeite heeft men nog soms om een inspanning te doen om het hart van zijn naaste te verheugen! Waarom dan? Omdat men zichzelf nog meer bemint dan de naaste. Het is de overduidelijke demonstratie dat afgoderij nog diep ingeschreven staat in het hart. De goddelijke wet is: "God boven alles beminnen en je naaste zoals jezelf. Doe dat en je zal leven." Daarom mag er geen afgoderij meer bestaan in je hart. Men moet erin slagen steeds de voorkeur aan God te geven, in alles en voor alles.

Onze geliefde Verlosser zegt ons: "Zoek eerst het Koninkrijk van God en zijn gerechtigheid en al de rest zal u bovendien gegeven worden." Als wij beginnen deze uitnodiging te volgen, door op het woord van de Heer te rekenen, zullen we zien hoezeer God ons zal helpen, ons zal beschermen, alles zal leiden tot ons bestwil en onze zegen. Met een liefderijke zorg en een wonderbaarlijke tederheid zal hij ons bovendien en in overvloed, alles wat wij nodig hebben, geven. Wij zullen blij zijn, vol geluk, zonder zorg en zonder vrees, want wij hebben alles met vertrouwen in de handen van de Allerhoogste gelegd, die de Almachtige is, die ons bemint en die trouw is.

Daarvoor moeten we voorgoed alle leugenachtige aanbiedingen van de tegenstrever terugdrijven, de Allerhoogste kiezen als onze Weldoener, onze Vader, en Zijn welbeminde Zoon als onze Verlosser en onze Instructeur, die nu zijn Rijk op aarde vestigt, tot vreugde, troost en zegen van alle ongelukkigen.

het erg, dat zijn eigen ouders zo'n hard hart hadden tegenover deze man die nu zo aardig was voor hem. Van toen af was het hem onmogelijk niet aardig te zijn en nauwe banden met ons aan te knopen. Aan het einde van de oorlog bleven we corresponderen en nodigden elkaar wederzijds uit; mijn vader was blij dat hij kwaad met goed had vergolden.

De Belgische gevangenen die fijne weken bij ons doorgebracht hadden, stuurden ons pakketten met eten, want ze wisten dat in Duitsland alles gerantsoeneerd was. Zo werd ik al heel jong aangespoord om burgers uit andere landen als vrienden te beschouwen. Mijn zus maakte me er zelfs opmerkzaam op, dat we immers door Adam en Eva allemaal familie van elkaar waren.

We waren lid van de Lutherse kerk, maar we gingen er bij hoge uitzondering naartoe, want mamma had zekere ervaringen gehad met de pastoor van het dorp...

Tijdens mijn godsdienstlessen en later op

catechismus leerde ik, dat God een God van toorn en van wraak was, dat Hij de schuldingen strafte en zelfs voor hen een vagevuur en een hel had gemaakt. Dat alles maakte mij opstandig en wekte in mijn ziel een groot verzet tegen religies. Ik dacht: "Als andere wezens naar de hel gaan, dan wil ik niet naar de hemel!" De dood was ook zoiets verschrikkelijks, dat ik niet voor mezelf kon verklaren.

Mijn oom vertelde me, dat hij de kerk had verlaten en dat hij andere bewegingen had bezocht, maar dat hij overal teleurgesteld werd, en lid was geworden van de communistische partij. Maar toen hij had gemerkt, dat de communisten ook instemden met oorlogen, had hij alles verlaten en zocht niet verder naar iets. Wij voelden ons op die manier één met elkaar in onze overtuigingen tegen religie en de praktijk ervan, waaraan elke naastenliefde ontbrak.

Mijn ouders wilden dat ik leerde naaien, maar dat vak lachte me niet zo toe, vooral

Olie en de overlast ervan

Olie wordt gebruikt bij het samenstellen van veel producten en voorwerpen voor dagelijks gebruik in een zodanige mate dat men zich niet kan voorstellen om het zonder die producten te moeten doen. De lijst, die samengesteld is door *Greenpeace Magazine* Nr. 4-2018 waaruit we het artikel hieronder over hebben genomen, is lang en niet uitputtend. Maar, weten we dat olie, voordat we het milieu vervuilen met de eindproducten, al enorm vervuult bij de winning ervan? Om ons hiervan te overtuigen, reproduceren we gedeeltelijk het bovengenoemde artikel van Romano Paganini:

Mariana woont in de buurt van Nueva Loja, aan de rand van het Amazonegebied, in het noordoosten van Ecuador. Haar huis ligt een eindje terug van de hoofdweg, op een glooiing. Op een afstand van honderd meter in vogelvlucht staat een olieboortoren bekroond met een gas affakkende vlam, die al 46 jaar 24 uur per dag in bedrijf is. Net daar achter is een waterzuiveringsinstallatie, dat wil zeggen van "produced water" dat samen met olie en gas, die zeer giftig zijn, gewonnen wordt...

Een bodem doordrenkt met het bloed van de aarde

1978: Mariana beeft. Normaal gesproken overkomt dit haar nooit. Angst maakt geen deel uit van het repertoire van deze moeder van vier kinderen. Zij was het zelf die haar man, zes jaar eerder, ervan overtuigde om naar het Noorden te gaan. In het Zuiden had een eindeloze periode van droogte de vruchtbaarheid van de grond vernield, en hun levensonderhoud als boer vernietigd. De regering van Quito wilde echter een Ecuadoriaanse aanwezigheid in de dunbevolkte regio in het Amazonegebied hebben om de ambities van Peru tegen te gaan en de beschikbare middelen in bezit te nemen.

Zij moedigde de stichting van boerengezinnen aan door hun land aan te bieden om te cultiveren. Mariana pakte haar koffers en vroeg aan haar man: "Ga je met me mee?"

Het was 1972. Mariana was hoopvol

Maar vanochtend stijgen dikke wolken van zwarte rook op in de lucht en versluieren het zonlicht. De hemel hangt donker boven Mariana's huis. Haar kinderen, van wie er op dat moment geen één ouder is dan 12 jaar, beginnen te huilen. De familie barricadeert zich in het betonnen gebouw en hurkt neer op de grond. Tegen elkaar aangekropen luisteren ze bevend en wachten. "Is het voorbij?" vraagt Mariana, kijkend naar het rieten dak. Een enkele vonk zou genoeg zijn om al hun bezittingen in brand te steken.

Het huis zal niet branden. Na de rookwolken komt de regen om de lucht schoon te maken. De grond is bedekt met roet. Bomen en planten zijn zwart geworden, evenals de moerassen en de rivieren. Het zwarte goud dat komt uit de buik van de aarde, doordringt het regenwoud. En ontsteekt nog een vuurtje, dat Mariana voortaan zal bezielen.

Blootvoets door de olie

Wat is er gebeurd? Mariana ontdekt dat het de medewerkers van de Amerikaanse oliemaatschappij Texaco waren die de rookwolken boven haar huis veroorzaakten. In plaats van het afval van de olieproductie goed te verwijderen, sloegen ze het op in opvangputten in de openlucht en staken het in brand. Een gemakkelijke, goedkope werkwijze, die gemeengoed is geworden in het Amazonegebied.

Texaco, de in New York gevestigde oliemultinational, omgedoopt tot Chevron in 2001, moet later voor de rechter verschijnen. (Niemand weet of men van de 9,5 miljard dollar schadevergoeding waartoe Texaco/Chevron onlangs door het Ecuadoriaanse Hooggerechtshof werd veroordeeld voor sanering van meer dan twee miljoen hectare grond van de ongeveer 30 000 getroffen mensen, echt zal profiteren.)

Sinds zijn komst in 1964 beweert het bedrijf dat zijn activiteiten veilig zijn. Zonder enige terughoudendheid stort het zijn zwarte slakken op de wegen die door het bos zijn aangelegd, inclusief de weg van het dorpje van Mariana naar de stad, die de kinderen elke dag gebruiken om naar school te gaan. De kinderen keren regelmatig terug met zwarte voetzolen. Door de hitte kleeft de tijdelijke teer van de weg aan hun sandalen tot de kinderen niet meer vooruit kunnen komen en uiteindelijk met blote voeten hun reis moeten voortzetten. Ze zullen snel ziek worden: pijn in hun benen, hoofd, nek en oren. De regio ziet de komst van voorheen onbekende ziekten, die de inwoners niet kunnen genezen.

In het begin van de jaren 1970, toen gezinnen uit het Zuiden zich vestigden in de regio, tegelijk met de eerste boortorens, begon industrieel afval de bodem en het water van het Amazoneregenwoud te vervuilen, maar niemand weet waar de nieuwe ziekten vandaan komen. Geen informatie, geen transparantie, geen bescherming door de Ecuadoriaanse staat. Tot nu toe werd de regio bewoond door zes inheemse volkeren die geïsoleerd leefden van de rest van de samenleving. Vanaf nu zijn het de belangen van het kapitaal die prevaleren. De industrie ontkent de risico's van olie en presenteert ze zelfs als geneesmiddel, bijvoorbeeld tegen reuma. Sommige plaatselijke bewoners gaan zo ver, dat ze hun gewrichten inwrijven met het afval dat in de opslagputten drijft. Er is geen gezondheidszorg en de enige ziekenboeg in de regio wordt beheerd door Texaco.

Een maag als een vergiet

Dit onbekende product, uit de diepten van de aarde opgehaald met behulp van chemicaliën, verspreidt zich als een epidemie en vergiftigt snel het belangrijkste middel van bestaan: water. Voor Mariana en haar familie komt het water vooral uit de Teteye rivier, waar ook jaguars en poema's drinken. Dit is waar Mariana en haar burens zich wassen en de was doen, en hun potten en flessen vullen om het water mee naar huis te nemen.

Als de olieproductie versnelt en tankwagens zich vermenigvuldigen, trekken de dieren zich terug in het bos. Mensen blijven. Ze koken hun water voor het drinken ervan, in de hoop om de chemische stoffen te elimineren. Maar bij Mariana hangt altijd een geur van diesel aan tafel. Zelfs vlees wordt oneetbaar. Toen Mariana een klacht indiende bij de gemeenteraad van Nueva Loja en Texaco, werd ze ontslagen. Ze kreeg te horen dat ze geen bewijs had. Toch is het bewijs er: de zestig varkens die door haar gezin waren gefokt, kwamen drie dagen na het drinken uit een opslagput van de industrie om het leven. Toen ze de dieren opende, zag Mariana het rotte vlees. De varkensmagen zagen eruit als een vergiet...

Om het proces van oliewinning en de daaruit voortvloeiende bedreiging voor de natuur beter te begrijpen, is het de moeite waard om te luisteren naar een olieingenieur, die les geeft aan een particuliere universiteit in Quito: "Om olie uit de grond te halen, maakt men een boorgat waarin chemische stoffen, met inbegrip van benzene, die kankerverwekkend zijn, worden geïnjecteerd. Die chemicaliën zijn ontworpen om machines te beschermen tegen het corrosieve effect van het "produced water", dat bij de olie in de afzetting ligt op een diepte van honderden of zelfs duizenden meters. Het is dit water dat, samen met het gas, de nodige druk genereert. Eenmaal aan de oppervlakte wordt het water met behulp van warmte van de olie gescheiden, voordat het wordt opgeslagen in een gasdichte tank. De olie wordt via pijpleidingen naar de raffinaderij getransporteerd. Het gas wordt gebruikt, gefilterd of opnieuw geïnjecteerd in de ondergrond.

Dat gaat vrijwel op dezelfde manier bij water: ofwel wordt het opnieuw geïnjecteerd in de bodem, om de druk te verhogen en de winning van de rest in de af-

omdat ik dan niet meer deel zou kunnen nemen aan het gymnastiek kamp op een professionele school, waar ik vaak naartoe ging. Ik zocht dus verder en vond een baan op een kantoor.

Helaas liep ik weinig later een zware hersenvliesontsteking op, en ondanks verschillende behandelingen en doktersbezoeken, verminderden mijn hoofdpijnaanvallen niet. Het enige goede, dat ik eraan overhield was, dat ik ander zieken beter begreep en dat bracht een lichtstraal in mijn leven.

Mijn ouders deden hun uiterste best om mij te helpen en besloten me naar een gymnastiekschool te sturen. Daar deden de verandering van lucht en de beweging mij heel erg goed. Ik had dikwijls het gevoel dat "IEMAND" me hielp in mijn geestelijke vorming, anders had ik deze beproevingen en deze onophoudelijke pijn niet uit kunnen houden. Nu weet ik, dat het de Heer was, die over mijn gangen waakte en alles leidde

tot mijn welzijn. Hij heeft zelfs wonderen gedaan, zodat ik niet tijdens een bepaalde ervaring een verkeerde weg insloeg...

Gedurende mijn leertijd maakte ik op een mooie zomerdag met een vriendin een wandeling in het land van Hesse. Dat prachtige landschap met zijn massieve vulkanen liet een gevoel van oneindig geluk in mij na, een onvergetelijke sfeer van vrede en harmonie, zo mooi dat we besloten er nog eens naartoe te gaan. Maar die sfeer was verdwenen, de Heer had één keer een voorproefje gegeven van zijn wonderbaarlijk fluïdum en van zijn dierbare aanwezigheid.

Na mijn leertijd vond ik een baan in een huis voor ongehuwde moeders en hun kinderen. Ik had veel gesprekken met deze jonge vrouwen over het heil voor de mensen. Ik wilde dat interessante onderwerp, dat me zo na aan het hart lag, uitdiepen. Waar was dan die God die zo'n mooie natuur had geschapen en die de vogels liet zingen?

zetting mogelijk te maken, of het wordt in zanderige lagen gepompt op 1000 of 1500 meter diepte voor de uiteindelijke opslag.”

Een perfecte vicieuze cirkel

Tot zover de theorie, die niet per se overeenkomt met wat in de twintigste eeuw, afhankelijk van de beschikbare middelen, de betrokken regio's en de betrokken belangen, in praktijk werd gebracht. In Ecuador wordt dit uiterst giftige water al tientallen jaren in de moerassen en wateren van de Amazone geloosd, vooral in de Teleye-rivier, die in de buurt van het huis van Mariana en haar gezin stroomt. In de jaren '70 en '80 gaf niemand erom. Mariana gaat zich echter samen met haar burens organiseren om de betreffende ministeries in Quito te bellen en een klacht in te dienen bij de oliemaatschappijen. Maar de bewoners in de omgeving van Nueva Loja is steeds afhankelijker van de industrie. Boerengezinnen die uit het Zuiden komen op zoek naar een beter leven, bieden goedkope arbeidskrachten, terwijl zij worden getroffen door ziekten. Ze helpen het regenwoud te ontginnen, nieuwe boorgaten te maken, de machines te onderhouden, allemaal om hun medische bezoeken aan de Texaco-ziekenboeg te betalen. De perfecte vicieuze cirkel.

In West-Europa is weinig of niets bekend over de situatie in de olie-producerende landen. Men stelt zich tevreden met het raffineren van de olie en verkopen die aan de uiteindelijke consument. Vervuiling bij de winning vindt elders plaats: in Algerije, Libië, Nigeria, Azerbeidzjan en Kazachstan, wat betreft de olie die in Zwitserland wordt gebruikt.

De industriële samenleving van de 19de eeuw werd omgevormd tot een servicegerichte economie. In de 20^e eeuw financierde en controleerde Europa de winning, productie en het vervoer van grondstoffen, maar nam geen verantwoordelijkheid voor deze activiteiten. Zoetstoffen vermengd met benzine maken, dat automobilisten zich geen rekenschap geven van de bijna ondraaglijke stank van olie in zijn natuurlijke staat. Alles verloopt zonder strubbelingen. En terwijl zwart goud de blauwe planeet overspoelt, zijn mensen zich er niet van bewust dat industrialisatie altijd leidt tot vervuiling. Europa verandert in een eiland van netheid, een gesloten gemeenschap ten noorden van Noord-Afrika.

Wij dragen een verantwoordelijkheid

Sinds 1945 is het verbruik van olie sterk toegenomen. De industrie is erin geslaagd om die te vermenigvuldigen, tot een zodanige hoogte dat het alomtegenwoordig is in ons dagelijks leven: shampoo, wasmiddelen, zeep, haarlak, tandenborstels, autostoelen, vloeren, emmers, plastic folie, matrassen, creditcards, computers, verf, verpakkingen, kozijnen, vaseline of pesticiden vormen slechts een korte opsomming uit de lange lijst van producten die olie bevatten. Olie kan worden gezien als drugs, zoals alcohol, cocaïne of heroïne. Onze afhankelijkheid ervan is extreem, ook al zijn we ons er niet altijd van bewust. Een plotselinge vermindering zou leiden tot de ineenstorting van onze manier van leven...

Het is gemakkelijk om de hoeveelheid olie gewonnen, geproduceerd en herverdeeld in de atmosfeer door middel van emissie in de afgelopen eeuw te kennen. En ieder verstandig persoon weet, dat wij mensen een verantwoordelijkheid dragen voor de ecologische onbalans van de planeet. Of het nu "klimaatverandering" wordt genoemd of anderszins, het is altijd een woord om te proberen een naam te geven aan het onvoorstelbare.

Het is inderdaad het meest onvoorstelbare wat er is! Olie was, met de uitvinding van de verbrandingsmotor één van de fundamentele van de tweede industriële revolutie, die begon rond 1870. We kunnen ons onze samenleving vandaag de dag niet voorstellen zonder olie. Wat ons schokt in dit verhaal, is de manier waarop het wordt gewonnen, zonder voorzorgsmaatregelen of consideratie met de mensen die wonen op

de winningsplaatsen van deze grondstof. We zouden het anders kunnen doen, minder vervuילend, maar dat zou duurder zijn, zou de opbrengst en dus de winst op de verkoop verminderen. In duidelijke bewoordingen zouden we liever meer verdienen en de omliggende natuur en mensenlevens opofferen, dan een verlies van geld overwegen en zorgen voor onze medemensen, die onze broeders zijn!

Zoals het geval was met steenkool, een eeuw geleden, werd olie een openbare gifmenger. We praten er niet over in het Westen. We weten bij lange na niet wat het dagelijkse leven is van deze mensen, die leven op de plaatsen waar de belangrijkste grondstof van onze samenleving wordt gewonnen. Ons comfort komt deze mensen duur te staan. Maar hebben we het recht om in het duister te blijven van deze feiten, die een harde realiteit zijn voor degenen die ze elke dag ervaren?

Zo betaalt het milieu een hoge prijs voor de olie, die door de winning al vervuïld wordt, maar ook door het gebruik van het eindproduct, of het nu gaat om brandstof voor de auto, voor verwarming enz., of om de oliederivaten; en bovenal moeten we daarbij plastic noemen, dat nu een wereldwijd probleem vormt door de massale vervuiling van de zeeën en dat de dieren die er leven, schaadt.

Wij hebben het recht om ons de vraag te stellen: brengt olie ons meer dan dat het de menselijke gezondheid en het welzijn van de natuur kost? Er is geen menselijke wijsheid die deze vragen kan beantwoorden. Men is te druk bezig met overwegingen als rendement, efficiëntie, prestaties, winstgevendheid om rekening te houden met de gezondheid en het welzijn van de mensen en om zorgen te dragen voor de natuur.

We redeneren nu verkeerd. In plaats van het leven van onze medemensen en het milieu op te offeren voor winst, moeten we voor onze naaste en de aarde zorgen, zelfs als we daarbij financiële voordelen zouden verliezen. Dit komt neer op het in de praktijk brengen van de prachtige Universele Wet, die wil dat ieder wezen en alles in de hemel en op aarde bestaat voor het welzijn van de ander en dat alles gemeenschap met elkaar heeft. Het is deze Wet die door iedereen in het Koninkrijk van God zal worden nageleefd, dat binnenkort op de Aarde zal beginnen, als gelijkwaardigheid van het offer van onze lieve Heiland en zijn getrouwe Kerk. Daar, zullen er niet langer overheersers zijn of armen, die lijden onder het juk van het egoïsme van hen die hen onderdrukken. Alle mensen zullen broeders worden en zielsveel van elkaar houden. Ze zullen ook in staat zijn om eeuwig te leven en in alle eeuwen glorie te geven aan de Eeuwige en onze lieve Verlossing, de bewerker van hun heil.

Een buitengewoon feit

De volgende gebeurtenis, verteld door Xavier Dormond, is verschenen in 24 Heures, een krant uit Vaud, onder de titel: "Een sprookje uit Gingins".

De liefde van Emilie, een steenmarter

Het is een echt hedendaags sprookje dat het gezin van Guy en Line de Rham uit Gingins nu al twee jaar meemaakt.

Alles is begonnen op een dag in april, toen Virgile, één van de honden van Francoise Guyot, de dochter van meneer en mevrouw de Rham, een klein harig bolletje meenam naar huis, dat nauwelijks groter was dan een grapefruit: een jong diertje, dat Francoise eerst voor een eekhoortje aanzag. Maar dat was het helemaal niet... het was een steenmartertje van enkele dagen; de oogjes waren nog dicht! Gevoed met een druppelteller, daarna met een poppenflesje, werd het diertje – Emilie gedoopt – een volledig lid van het gezin en leefde in hun huis. Maar het behield zijn grootste goed: zijn vrijheid. "En dat is essentieel," zegt Francoise Guyot met nadruk.

Gesteld tegenover dat harige bolletje, verzorgd maar nog niet geïdentificeerd, werd Francoise Guyot – een hartstochtelijk dierenliefhebster – meteen geconfronteerd met de moeilijke vraag, waarmee dit kleine wezentje gevoed moest worden. Nadat was vastgesteld, dat het om een steenmarter ging en na het comfortabel te hebben geïnstalleerd in een nestje van wollen lapjes, maakte Francoise het eerste flesje klaar: aangepaste kattenmelk. En Emilie moest druppel voor druppel gevoerd worden, maar later was ze het ermee eens om haar maaltijden uit het poppenflesje te drinken. Alles ging goed. Emilie groeide zichtbaar en voelde zich helemaal op haar gemak in het huis. Het kleine balletje installeerde zich dan in de wastafel van één van de badkamers van de villa van de ouders van Francoise, ontdekte die plekjes met Othello, een jonge kat die met haar opgroeide. Haar passie? Spelen met de doortrekker van de WC wat ze naar hartenlust deed. De boeken in de bibliotheek interesseerden haar ook. En ze viel ze gulzig aan, waardoor ze wat schade veroorzaakte. "Emilie moet wel een intelligent wezen zijn. Ze verslindt boeken, maar... met haar tanden," zei Line de Rham met humor. Wat andere schade betreft, die beperkte zich tot enkele aanvallen op de gordijnen en de versiering rond het hemelbed... en dat is alles.

Gezinsleven

Getemd nam Emilie deel aan het dagelijkse gezinsleven. Ze reageerde op haar naam en kwam meteen als men haar riep. Opgevoed in luxe – maar nooit op een domme manier vermenselijkt en ook niet als een speeltje beschouwd – trok ze haar neus niet op voor een druppeltje champagne, rolde zich graag op op de schoot van haar baasjes en had er een hartstocht voor om beschutting te zoeken onder de trui van Francoise en haar aan haar oor te knabbelen door haar kopje door de halsopening te steken. Op het gebied van gastronomie ontbrak het Emilie aan niets: vlees, diverse restjes, dagelijks een rauw ei en wat vruchten van het seizoen... het goede leven!

Maar op een dag in november kwam Emilie niet terug van één van haar uitstapjes. Teleurstelling, verdriet bij de familie Rham... Emilie zou waarschijnlijk wel niet meer terugkomen! Dat was een vergissing. Twee dagen later, daar was ze! Op de drempel van de deur, wreed gewond aan een pootje en met een gebroken dijbeen. Een operatie en goede verzorging gaven haar het gebruik van haar poot en haar levenslust terug. Enig zichtbaar spoor van dit ongeluk, een litteken op haar kuit.

Moederinstinct

In het volgende voorjaar, geprikkeld door het instinct tot voortplanting, manifesteerde Emilie plotseling een grote drang om haar plek te verlaten. En toen was de familie Rham weer vast overtuigd van het einde van het sprookje. Maar nee... niets van dat alles. De gehechtheid van Emilie aan Francoise was te groot. En het was ook bij haar, bij wie Virgile haar het vorige jaar had neergelegd, dat de kleine vleeseetster haar twee steenmartertjes ter wereld kwam brengen. En sinds die tijd herhaalt de geschiedenis zich... Emilie leeft met haar spruiten bij Francoise. Maar ze heeft een beetje haar vrijheid terug gepakt. Ze heeft het behaaglijke comfort binnenshuis verlaten om haar domicilie te kiezen onder het dak boven de houtstapel naast het huis van Francoise Guyot en haar man. De natuur herneemt haar rechten en de kleintjes van Emilie zijn wilde dieren. Niemand – behalve Francoise – kan hen naderen. De geest is gered!

Een werkelijk curieus verhaal dat inderdaad uitgaat boven het gewone, de steenmarter is een klein maar bijzonder wild dier, dat alleen al bij het zien van een mens op de vlucht slaat, eerder dan dat een mens het aantrekt. Des te meer omdat deze ook niet veel houdt van zijn aanwezigheid bij zijn konijnen- en kippenhokken...

Alles om mij heen fluisterde in mijn oren dat Hij goed was; alles, behalve de mensen!

Op een dag maakte ik kennis met een jonge moeder die vaak naar de vergaderingen van de *Mensenvrienden* ging, en die mij ware onthullingen bracht. Ze deden mijn gekwelde ziel goed. Na enkele gesprekken en gezien mijn belangstelling voor de goddelijke wegen, overhandigde ze mij vriendelijk een boek: *De Boodschap aan de Mensheid*.

Van tijd tot tijd had ik in de Bijbel gelezen, maar ik was er niet erg door bekoord. Maar de geschiedenis van Paulus en Filemon had bijzonder veel indruk op me gemaakt en me zelfs van streek gebracht... zo'n tederheid, zo'n edelmoedigheid! Ik voorvoelde dat de Heilige Schrift iets wonderbaarlijks moest bevatten. Maar hoe die zaken te begrijpen? Ik bad tot God om mij de juiste weg te wijzen en het verraste mijzelf dat ik zo'n vraag durfde te formuleren. *De Boodschap aan*

de Mensheid zou me het antwoord hebben kunnen geven, maar ik had het boek naar een kast verbannen, na er verstrooid enkele bladzijden in gelezen te hebben.

De jonge moeder kwam weer thuis na een lange afwezigheid vanwege haar werk. Daar profiteerde ik van door haar te overstelpen met vragen, waarop ze zo juist en simpel antwoordde, dat ik er versteld van stond. Wat een troost te horen, dat God niet straffe, dat er geen vagevuur of hel bestond, maar dat er een heilsplan bestond, op weg naar voltooiing ten gunste van alle mensen die bij de wederopstanding het leven en het geluk weer zouden vinden. Het offer van onze beminde Verlosser was dus een subliem losgeld, dat aan allen zonder onderscheid de opstanding uit hun graf verzekerde! Vreugde borrelde op in mijn hart.

Ik kwam zelfs te weten, dat gedurende het evangelische tijdperk 144 000 elite mensen zich in het werk voor het losgeld had-

den verenigd met de Heer en met vreugde hun leven hadden gegeven als offer voor de mensen in hun ellende. Zij vormden de ware Kerk, die zich vernederde tot de dood ten gunste van de schuldigen, levend in nederigheid, onbekend, en waardig, los van alle godsdiensten van deze wereld. Zou ik een keer contact kunnen hebben met één van de leden daarvan?

Begerig om meer te weten te komen over dat bewonderenswaardige werk verliet ik mijn baan om een andere te vinden in een stad, waar ik naar de vergaderingen kon gaan, omdat ik zo'n behoefte had aan geestelijk voedsel. Drinken aan de bronnen van het leven was voor mij onmisbaar! Ik voelde ook de oproep van de Heer en van mijn geweten die me voortdurend zeiden: "Voor een dergelijk ideaal kan je niet egoïstisch thuis blijven zitten, en die oude wereld in stand houden die in gaat storten. Je moet dat goede nieuws gaan brengen aan de armen en bedrukten."

Maar... ik voorzag wat dat mij ging kosten en de problemen die mijn wens op zou roepen in mijn familie. Mijn ouders waren het helemaal niet eens met mijn plan. Denk je eens in! Een meisje dat haar vrijheid wilde hebben, op reis wilde gaan om voor niets de Heer te dienen... Dat ging hun verstand te boven. Ik kon dus niet anders dan nederig mijn wens aan de Meester te doen, die de harten zou kunnen beroeren en de deur op het geschiktste tijdstip zou openen.

Dankzij de gebeden van de ware discipelen van Christus en een grotere beheersing van mijn gedachten en mijn gevoelens werd ik bevrijd van mijn hoofdpijnen. Die hadden mij jaren lang onophoudelijk gekweld. Dat maakte al een heel gunstige indruk op de mijnen, die een beetje meer vertrouwen kregen in het werk van de Heer. En ik, ik voelde deze bevrijding als een excellente en onverdiende genade, die van mij ook in de praktijk een gelijkwaardig iets vroeg als dank.

Wat hier ook interessant is, dat is al het handelen van de hond Virgile, die voorzichtig zijn vondst meenam naar zijn meesteres. Dat doet veronderstellen dat hij de liefdadige en welwillende gevoelens van haar ten opzichte van dieren kende, omdat hij daar zelf ruim van profiteerde en ook van dat feit doordrongen was. Gegrepen door medelijden voor dat kleine schepseltje dat zonder twijfel beroofd was van zijn moeder en de kans liep dood te gaan van hongers, heeft hij niet lang zijn hoofd hoeven breken om een middel te vinden om het te redden. Hij wist naar wie hij toe kon gaan en aarzelde geen seconde. Er is geen twijfel aan, dat de buitengewoon nauwgezette zorgen voor zijn kleine beschermelingen, gevolgd door haar lichamelijke ontwikkeling, daarna haar ontdekkingsstochten en haar gedartel door het huis, hem hebben geïnteresseerd en geamuseerd.

En wat is het leuk om de gehechtheid van deze kleine steenmarter aan haar weldoenster te zien. Haar vertrouwen ging zover dat ze kwam jongen, daar waar haar eigen ogen waren begonnen zich te openen voor het heldere daglicht, terwijl haar hele wezen de tederheid smaakte van een zowel liefkozende als vrijgevege hand. De drie foto's die de reportage vergezellen, bevestigen dat laatste trouwens op magnifieke wijze. Eén ervan laat Emilie zien hoog op de kop van een standbeeld, de andere hoe ze zich vermaakt met een rol stof of plastic, terwijl ze op de derde in gezelschap is van Othello, de zwarte kat, waarmee ze een perfecte verstandhouding heeft.

Een leerzame ervaring die, zoals zoveel andere, opgedaan met dieren toch zo verschillend van aard en uiterlijk, ons geloof in de profetieën komt versterken. Die kondigen de gelukkige en gezegende tijd aan, dat die goede verstandhouding zal heersen tussen alle schepselen, zoals het geval was tot aan die dag dat Adam, de gemeenschappelijke voorvader van alle mensen, de vermaning schond die hem was gedaan. Het is de zonde die de slechte verstandhouding en de strijdigheid heeft veroorzaakt, maar het zal door de genade zijn dat vrede en harmonie geboren zullen worden.

Geloof en filosofie

In zijn *Pensées*, zet Pascal (een Franse mathematicus, fysicus, filosoof en schrijver 1623-1662) het volgende voorstel uiteen bij het wedden om kruis of munt (be-

kend onder de naam: de inzet van Pascal) waarin hij het volgende zegt:

Laten we winst en verlies afwegen, door als kruis te nemen, dat God bestaat. Laten we deze twee gevallen een waarde geven: Als u wint, wint u alles; als u verliest, verliest u niets. Wed er dus op, dat Hij bestaat, zonder te aarzelen.

Wij begrijpen dat het niet gemakkelijk is voor de mens om zich het bestaan van God te kunnen voorstellen. Dat ontsnapt aan zijn redeneringen, aan zijn deducties, aan zijn berekeningen. En wanneer hij er wel in gelooft, hebben de talrijke moeilijkheden die hij meemaakt in de loop van zijn leven, de neiging dat geloof te verzwakken, om niet te zeggen te vernietigen.

Wij bevestigen met kracht dat God bestaat. De bewijzen van Zijn bestaan zijn veelvuldig en omringen ons van alle kanten. De apostel Paulus illustreert dat in zijn brief aan de Romeinen waarin hij dit zegt: "Zijn onzichtbare eigenschappen zijn vanaf de schepping van de wereld zichtbaar in zijn werken, zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, zijn voor het verstand waarneembaar." Rom. 1: 20.

En als we deze onzichtbare eigenschappen van God niet zien, dan is dat, omdat het geestelijk oog ons ontbreekt om ze te zien. God is geest. Men kan Hem niet zien, Hem horen, Hem aanraken of een of ander contact met Hem hebben met één van onze fysieke zintuigen. Een mentaal of geestelijk vermogen is dus onontbeerlijk om Zijn aanwezigheid te voelen. Deze bijzondere aanleg wordt het geloof genoemd.

Dat geloof bestaat niet eenvoudig uit een zeker vertrouwen te hechten aan het bestaan van God. Het is wel degelijk eerder een intieme overtuiging in ons hart die ons ertoe leidt God te zoeken en ons het verlangen geeft alles te doen wat voor Hem aangenaam is en alles af te wijzen wat Hem mishaagt.

De Schrift leert ons, dat het God is die het geschenk van het geloof aan de mensen geeft, door het effect van een onverdiende genade. Ef. 2: 8. De Allerhoogste schenkt slechts het geloof aan degenen die het kunnen koesteren en er de deugd bij kunnen voegen, die van het geloof ons eigendom maakt, dat ons vanaf dat moment niet meer afgenomen kan worden. Te allen tijde heeft God geschikte mensen gekozen aan wie Hij de gave van het geloof schonk. Deze keuze is niet willekeurig. De goddelijke wijsheid heeft eraan ten grondslag gelegd.

Wie het geloof ontvangt, is onderworpen, als hij instemt met een veranderingsproces dat te vergelijken is met het ter-wereld-brengen van kinderen. De mens ontvangt het embryo van een nieuw schepsel, verwekt door de geest van God. Dat embryo moet zich ontwikkelen tot de geboorte, door heiliging, wat niets anders is dan het veranderen van de gevoelens van ons hart, namelijk van ons egoïstische karakter. Het is het ter dood brengen van de oude identiteit, en het verwerven van nieuwe altruïstische gevoelens die van ons echte kinderen van God maken. Dat hele proces is mogelijk door het geloof. Het eindresultaat van dat aanzienlijke werk van de ziel is het je eigen maken van de goddelijke beloften. Het eeuwige leven op aarde voor het merendeel van de mensen en voor de Kerk van Christus: de onsterfelijkheid, de goddelijke natuur, de glorie met Christus.

De brief aan de Hebreërs zet ons in hoofdstuk 11 alles uitvoerig uiteen, wat de getrouwen van het Oude Verbond, die het geloof hadden, hebben kunnen verwezenlijken. Het is indrukwekkend! Men begrijpt zo, dat het niet mogelijk is om op basis van een gokspel of door een eenvoudige beslissing in God te geloven. Het wedden van Pascal is berekenend. Welnu, in de goddelijke wegen moeten we niet berekenen. Dat is fataal voor het geloof. Simon de tovenaer wilde de kracht verwerven de heilige Geest uit te delen door handoplegging en hij bood daarvoor geld aan de apostel Petrus, die hem antwoordde: "Moge uw geld met u naar het verderf gaan, omdat u hebt gemeend de gave van God door geld te kunnen verkrijgen." Hand. 8: 20. Judas maakte ook een berekening, toen hij zijn Meester verkocht en wij weten hoe dat eindigde. Als de Heer ons aanraadt de kost te berekenen voor het bouwen van de toren, Lucas 14: 28, komt het daar niet op een baatzuchtige berekening aan, met het doel voordeel te behalen, zoals in het onderwerp waar we ons hier mee bezighouden. Wat onze geliefde Verlosser daarmee wil zeggen is, dat we ons niet zonder nadenken in het avontuur moeten storten.

Wat ons betreft, zijn we gelukkig God te leren kennen en Zijn liefdevolle bedoelingen om de mensen te redden en hen te herstellen, opdat zij weer hun bestemming van kinderen van God terug kunnen krijgen. Dat zal plaatsvinden bij het herstel van alle dingen, dat al begonnen is en dat tenslotte het Koninkrijk van God op aarde zal vestigen waar iedereen gelukkig zal zijn.

Ik zocht dus een bezigheid voor halve dagen, die mij zou toestaan te evangeliseren. Bij het ministerie van Gezondheid vond ik een baan om speciale gymnastiek te geven aan gehandicapte kinderen. Ik moest hun het nut doen begrijpen van diverse oefeningen om een betere houding te krijgen en om hun spieren te ontwikkelen.

Maar wat moest ik een lessen van verandering ondergaan! Ik moest toegeven dat ik helemaal geen pedagoge was en niet in staat om kinderen les te geven die er helemaal geen zin in hadden om naar mij te luisteren!

Die les was heilzaam en ik liet elk idee varen om in de wereld te werken, maar ik ging de oproep volgen van de Heer en die van mijn geweten, om me volledig te wijden aan het evangeliseren.

★

Sedertdien zijn er vele jaren voorbijgegaan en ik heb er niets anders dan vreugde door gehad, en een betere gezondheid. Ik heb talrijke ervaringen opgedaan die mij met mijn vinger de oneindige goedheid hebben doen aanraken van de Eeuwige en onze geliefde Heiland. Alles wat de natuur mij altijd in mijn oren had gefluisterd, was dus waar: God is goed, oneindig goed, en onze beminde Verlosser eveneens.

Het is dan ook met geestdrift dat ik iedere morgen vertrek om het goede nieuws te brengen aan de ongelukkige mensen. Dikwijls neem ik de trein om ver weg gelegen dorpen te bereiken. Terwijl ik hem op het station hoor fluiten, herinnert dat me aan de gevoelens uit mijn jeugd. Maar het is niet meer mijn doel om in mijn egoïsme de hele wereld te gaan bezoeken, maar om door mijn kennis van het wonderbaarlijke, goddelijke programma de armen en bedrukten mee te nemen naar de betoverende oevers van het Koninkrijk van God.

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Uit het blad *De Engel van de Eeuwige* nr. 11 van 1924, halen wij een uiteenzetting van de geliefde Boodschapper die ons erg geïnteresseerd heeft en die wij graag met onze geliefde broeders, zusters en lezers delen:

Wat is de waarde van dankbaarheid

"Prijs de Heer, mijn ziel, en vergeet niet één van zijn weldaden." Ps. 103: 2.

Wij hebben herhaaldelijk over dankbaarheid gesproken. Wij hebben onderwezen dat dankbaarheid een belangrijk deel is van de liefde. Tegenwoordig is dat gevoel alleen ontwikkeld in de familie van het geloof, want over het algemeen houden mensen er helemaal niet van om dankbaar te zijn. Zij laten arbeid voor hen verrichten of een karweitje doen dat ze betalen; ze bedanken elkaar hartelijk, maar dat is geen gevoel van dankbaarheid dat zich in het hart uit.

De mensheid kan niet de vreugde hebben; haar hart kan niet trillen van de glorierijke geestdrift die zich uit in de familie van God; deze is dankbaar, want anders zou ze niet kunnen bestaan, omdat ze dan geen gemeenschap heeft met de Allerhoogste.

De Allerhoogste is de Bewerker van alle volmaakte gaven, zegt ons de Schrift. Alle wezens zijn schuldenaars van de Eeuwige; zij kunnen slechts hun schulden aflossen door hun dankbaarheid, want zij worden dan gedreven door de liefde, het verlangen hun diepe erkentelijkheid te betuigen aan Wie hen voortdurend voedt, zonder moe te worden, en daarmee bewijst Hij hun steeds Zijn tederheid, Zijn welwillendheid, Zijn liefde.

Als wij het onderwerp grondig onderzoeken, stellen wij vast dat er te midden van de familie van het geloof zeer weinig dankbaarheid heerst; het is dus onontbeerlijk dit te zeggen, zodat men zich inspannt de goddelijke liefde te ontwikkelen. Vroeger riep David uit, nadat hij de glorierijke verheffing door de Allerhoogste had ervaren, waarvan hij het voorwerp was, en die eruit bestond, dat hij van de kleine herder die hij was, een grote herder, namelijk de Koning van Israël was geworden: "Hoe kan ik de Heer vergoeden wat Hij voor mij heeft gedaan? Ik zal de beker van bevrijding heffen, de naam aanroepen van de Heer." (Ps. 116: 12, 13). Des te meer is de kleine kudde, die uit het modder van de zonde werd gehaald, om tot de vrijheid en de glorie van kinderen van God te worden geroepen, gehouden om de Eeuwige diep dankbaar te zijn voor de eer,

de glorie en de onuitsprekelijke weldaden waarvan zij het voorwerp is.

Dan loopt overstromt de macht van de goddelijke genade haar hart en zij voelt de breedte, de diepte van de liefde van God geopenbaard in Jezus Christus, onze geliefde Verlosser, het begin en het einde van ons geloof. Het past dus aan de kleine kudde diep dankbaar te zijn en haar dankbaarheid te bewijzen aan de Eeuwige, niet alleen met woorden of gebeden... maar op een wezenlijke manier, met daden.

David onderrichtte de wet aan Israël en vermaande het om God dankbaar te zijn; hijzelf herhaalde voortdurend in zijn binnenste: "Prijs de Heer, mijn ziel, en vergeet niet één van zijn weldaden." Als de apostel Paulus de ervaringen van Israël overwoog, illustreerde hij ook dezelfde gedachte door aan de Hebreërs deze vermaningen te schrijven, die ze moesten beschouwen: "Horen jullie vandaag zijn stem, wees dan niet koppig als tijdens de opstand toen jullie mij beproefden in de woestijn." Heb. 3: 7, 8.

Zo gevaarlijk als ondankbaarheid is voor het volk van God, zo heilzaam is dankbaarheid. Het is onontbeerlijk voor een kind van God dankbaar te zijn. Dankbaarheid verheugt zijn hart, opent zijn ziel opdat de goddelijke liefde erin kan doordringen, zoals de zon overal op de aarde doordringt en leven en gezondheid geeft aan alles wat leeft, als het door haar aangeraakt wordt.

De goddelijke liefde verspreidt zich over de wezens met meer of minder kracht naar mate ieders mogelijkheden; ze moeten dus een dankbaarheid uiten, die niet alleen de ontvangen weldaad vertegenwoordigt, maar ook een diepe aanhankelijkheid voor de gever. Deze aanhankelijkheid krijgt in ons een vaste vorm door de goddelijke Wet te eerbiedigen; deze glorierijke Wet is door Christus volbracht, onze geliefde Verlosser en door de leden van zijn lichaam die hun leven met dankbaarheid, vreugde en geluk geven om de wil van God te doen, door te herhalen wat de Zoon zelf zei: "Ik kom, o God, om Uw wil te doen en Uw wet ligt in het diepste van mijn hart". Op die manier ontwikkelt zich een krachtige dankbaarheid in onze ziel en de goddelijke liefde verspreidt

zich in ons hart door de gemeenschap met de heilige geest... Als wij dus de Wet met heel ons hart naleven, door haar te volbrengen ten bate van de verworpen mensen, zal de geest van God in ons vervangen wat we gegeven hebben.

De scheiding tussen de Eeuwige en de mensheid is immens, maar de liefde effent alles, deze onuitsprekelijke liefde geopenbaard in Jezus Christus, onze geliefde Verlosser, die te danken is aan de dankbaarheid van de Zoon jegens zijn Vader voor alle weldaden die de Vader aan de Zoon gegeven heeft. De Zoon stelde alles in de waagschaal om de Vader te verheerlijken en Zijn heilige Naam te heiligen, door zijn leven te geven voor de zondaars. Dat is wat de apostel Johannes uitdrukt met deze woorden: "Wat liefde is, hebben we geleerd van hem die zijn leven voor ons leven te geven voor onze broeders en zusters." 1 Joh. 3: 16.

Het Leger van de Almachtige bewijst zijn dankbaarheid door vastbesloten te zijn om zijn getuigenis te geven zelfs als er weerstand is bij de zondaars; het volhardt, het wordt niet moe, want het verlaat zich in de handen van God, aangezien het Zijn Leger is, en omdat de Eeuwige het het volk van Zijn welbehagen noemt. Het steunt met heel zijn hart en uit dankbaarheid de kleine kudde die boete doet, want het wil, zoals vroeger David, de beker van de bevrijding heffen en de Naam van God aanroepen. Het meent net als David dat het de gelegenheid is aan God een beetje van Zijn weldaden terug te geven, en om ook op een prachtige manier Zijn heilige Naam te verheerlijken."

Wij voelen namelijk de behoefte dat wij herinnerd worden aan deze waardevolle vermaningen, want zelfs in de beproevingen kunnen we steeds onze dankbaarheid uiten voor de weldaden van de Allerhoogste en dat is precies wat tot ons heil bijdraagt.

Voor België: 11, rue de la Bassette - 1330 Rixensart, Tel. 02/6535020.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 - 2331 KG Leiden. Tel. 06-51156491.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miquet, CH-1236 Cartigny Drukkerij: Impr. Château, Cartigny, Zwitserland